

[Socialministeren.]

anledning hos udvalgets formand orienteret mig om, hvornår det kan forventes at ske.

Jeg er imidlertid helt klar over, at udvalget — der under sit arbejde har modtaget nye klager — har haft et meget omfattende arbejde med at afhøre tidligere og nuværende patienter, disses pårørende samt medarbejdere på kolonien. Udvalget har jo endvidere måttet aflægge talrige besøg på kolonien og på nogle af de under denne hørende plejehjem og plejecentraler for at kunne foretage en samlet vurdering af baggrunden for klagerne.

Formanden har meddelt mig, at udvalget nu har afsluttet sine undersøgelser, og at resultatet heraf kan forventes at foreligge i løbet af en måneds tid.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Peter Larsen* til ministeren for offentlige arbejder:

„Agter ministeren at træffe effektive foranstaltninger mod en gentagelse af de jernbaneulykker, der flere gange i de senere år har ramt Tommerup-Assens banen?“

Peter Larsen: Alvorlige togulykker herhjemme hører heldigvis snart til sjældenhederne. Derfor vækker det altid megen opmærksomhed, når der sker togulykker, og navnlig når de koster menneskeliv.

Der er imidlertid megen forskel på ulykernes art og årsagerne til disse. Jeg tænker her på de ulykker, der sker ved baneoverskæringer og lignende, hvor andre køretøjer bevæger sig ind på eller over sporene, og hvor der som regel er tale om manglende agtpågivenhed hos føreren på de nævnte køretøjer. Afmærkning af overkørsler med bomme og blinklys forebygger tydeligvis mange uheld, ligesom bygning af viadukter har været medvirkende til at reducere antallet og omfanget af ulykker med alvorlig udgang. Men det sker desværre også, at togene selv forårsager frygtelige ulykker, og at disse finder sted på en sådan måde, at man tvinges til at overveje, om der nu altid er gjort nok ud af sikkerheden på banernes egne enemærker.

Tirsdag morgen den 1. marts skete ulykken for tredje gang i Assens på samme sted

og på samme måde som de to foregående gange: togstammen fortsatte gennem stopanordningen, jævnedes en stor jordvold, fortsatte ud på gaden og ødelagde to huse, inden det standsede sin farlige færd. To mennesker blev dræbt og flere andre kvæstede. Man tænker med gru på, hvad der kunne være sket, hvis ikke en skole i Assens netop denne dag havde givet børnene fri.

Denne ulykke har sat sindene stærkt i bevægelse, navnlig i Assens og omegn, men også andre steder, og det er helt naturligt, at befolkningen spekulerer på, om der nu her har været truffet alle de sikkerhedsforanstaltninger, der kan træffes. Det er næsten utilgiveligt, at det kunne ske igen; tre gange er der sket ulykker i løbet af 16 år. Man skulle mene, at den første ulykke i 1944 havde belært banerne om, hvordan det var muligt at forebygge en gentagelse. Der skete dengang ingen væsentlige ændringer. Først efter ulykken i 1948 blev der truffet mere effektive sikringer, men heller ikke disse var tilstrækkelige. Alt blev revet op og kørt sammen i ét virvar.

Jeg skal ikke i dag forsøge at placere ansvar og skyld i denne sag — undersøgelsen vil nok kaste lys over, om det var mennesker eller materiel, der svigtede — men det ligger helt klart, at der nu må gøres noget ekstraordinært, så vi ikke en gang til skal være vidne til noget lignende, ja, måske værre. Selv om indkørselsforholdene til Assens måske er vanskeligere end på mange andre stationer, skulle det være muligt med den teknik, man råder over i dag, at skabe den fornødne sikkerhed. Statsbanerne ofrer jo med rette store beløb på sikkerhedens konto, men man får uvilkårligt den tanke, at i Assens har banernes ledelse overvurderet værdien af de trufne forholdsregler. Tre ulykker på samme sted må ikke forekomme, og sikkerhedskravet må derfor nu nøjere overvejes og omsættes i handling. Derfor dette spørgsmål til den højtærede minister.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Den 1. marts om morgenen kørte dagens første tog ind på Assens station med så stor hastighed, at det ikke kunne standses, end ikke af den for enden af sporet anbragte sporstopper, men fortsatte ud på gaden og ind i et beboelseshus. Toget, der